Lieta Nr.11210082719
Lietas arhīva Nr. K73-1223-20/37
ECLI:LV:ZRT:2020:1106.11210082719.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Jēkabpilī 2020.gada 6.novembrī

Zemgales rajona tiesa,
tiesnese Līga Baltmane-Zepa,
piedaloties prokuroriem Arturam Sudnikam, Jānim Butleram,
aizstāvim Dainim Lūsim,
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /pers. C/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 176.panta pirmās daļas un 176.panta otrās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. C/, lietojot vardarbību un piedraudot ar vardarbību, nolaupīja svešu kustamu mantu.

2019.gada 10.martā pēc plkst.00.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, /pers. C/ un /pers. D/ satikās spēļu zālē Eldorado, Rīgas ielā 133, Jēkabpilī, kur /pers. C/ redzēja /pers. D/ rokās esošos 50 *euro*. Ap plkst.1.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, /pers. C/ un /pers. D/ devās prom no spēļu zāles. Dārzu ielā, netālu no krustojuma ar Rīgas ielu, /pers. C/, mantkārīgu motīvu vadīts, ar mērķi izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu, turot rokā nazi, piedraudēja /pers. D/ ar to, kā rezultātā /pers. D/ atdeva /pers. C/ maku bez materiālās vērtības ar tajā esošo naudu 95 *euro* apmērā un *SEB* bankas, *Swedbank* bankas un *Citadele* bankas kartēm bez materiālās vērtības. Pēc tam /pers. C/ ar dūri iesita vienu reizi /pers. D/ pa seju, /pers. D/ zaudēja līdzsvaru un nokrita. /pers. D/, atrodoties uz zemes, /pers. C/ izņēma no /pers. D/ apģērba kabatām mobilo telefonu *Samsung J6 Plus* 240 *euro* vērtībā.

Tādā veidā /pers. C/ nolaupīja /pers. D/ piederošo kustamo mantu: mobilo telefonu *Samsung J6 Plus* 240 *euro* vērtībā, maku bez materiālās vērtības ar tajā esošo naudu 95 *euro* un *SEB* bankas, *Swedbank* bankas un *Citadele* bankas kartēm bez materiālās vērtības, piedraudot ar vardarbību un lietojot vardarbību.

Ar šādām darbībām /pers. C/ izdarīja Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[2] /pers. C/, lietojot vardarbību, nolaupīja svešu kustamu mantu.

/pers. C/ 2019.gada 8.oktobrī plkst.22.15 Jēkabpilī, ejot no Rīgas ielas puses garām mājai Dārzu ielā 1, ieraudzīja pie mājas kāpņu telpas /pers. E/, kurš pēc brīža devās iekšā kāpņu telpā. /pers. C/, mantkārīgu motīvu vadīts, ar mērķi izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu, pieskrēja /pers. E/ no aizmugures un, pielietojot vardarbību, ar roku rāva /pers. E/ uz kakla esošo zelta ķēdīti, no kā /pers. E/ nokrita zemē un nobrāza roku un celi, ciešot fiziskas sāpes. /pers. C/ prettiesisko darbību rezultātā zelta ķēdīte pārplīsa un palika viņa rokā. Tādā veidā /pers. C/ izdarīja /pers. E/ piederošās kustamās mantas - zelta ķēdītes 100 *euro* vērtībā – nolaupīšanu, lietojot vardarbību.

Ar šādām darbībām /pers. C/ izdarīja Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Motīvu daļa

[3] Apsūdzētais tiesas izmeklēšanā savu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas atzina daļēji, norādot, ka noziedzīgo nodarījumu izdarījis viens, nav pielietojis vardarbību un nav izmantojis nazi. Apsūdzētais neatzina savu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 176.panta pirmās daļas (*lietas 1.sējuma 202.lapa*).

[4] Izvērtējot tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.-130.pantam, tiesa secina, ka apsūdzētais ir izdarījis divus noziedzīgos nodarījumus, kas paredzēti Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā; tiesas izmeklēšanā nav pierādīta celtā apsūdzība par Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu 2019.gada 10.martā.

[5] Apsūdzētajam celta apsūdzība par Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, norādot, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts tālāk norādītājos apstākļos.

2019.gada 10.martā ap plkst.1.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, /pers. C/ ar izmeklēšanā nenoskaidrotu personu un precīzāk nenoskaidrotos apstākļos, mantkārīgu motīvu vadīts, vienojās par laupīšanas izdarīšanu.

/pers. C/ 2019.gada 10.martā ap plkst.1.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, Jēkabpilī, Dārzu ielā pie krustojuma ar Rīgas ielu, ar izmeklēšanā nenoskaidrotu personu piegāja pie /pers. D/ un palūdza cigareti. Saņemot /pers. D/ atteikumu, /pers. C/ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar izmeklēšanā nenoskaidrotu personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, mantkārīgu motīvu vadīts, ar mērķi izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu, izvilka no kabatas nazi un, turot to rokā pavērstu pret /pers. D/, piedraudot sadurt, lika viņam atdot visu, kas ir līdzi. Vienlaicīgi izmeklēšanā nenoskaidrotā persona, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, ar dūri iesita vienu reizi /pers. D/ pa seju, pēc kā /pers. D/ zaudēja līdzsvaru un nokrita zemē.

/pers. D/, atrodoties uz zemes, /pers. C/ turpināja turēt rokā pret /pers. D/ pavērstu nazi, bet izmeklēšanā nenoskaidrotā persona, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, izņēma no /pers. D/ apģērba kabatām viņam piederošo mobilo telefonu *Samsung J6 Plus* 240 *euro* vērtībā, maku bez materiālās vērtības ar tajā esošo naudu 95 *euro* un *SEB* bankas, *Swedbank* bankas un *Citadele* bankas kartēm bez materiālās vērtības. Tādā veidā /pers. C/ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar izmeklēšanā nenoskaidrotu personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā, darbojoties kopīgi, izdarīja /pers. D/ piederošās kustamās mantas: mobilā telefona, *Samsung J6 Plus* 240 *euro* vērtībā, maka bez materiālās vērtības ar

tajā esošo ar naudu 95 *euro* un *SEB* bankas, *Swedbank* bankas un *Citadele* bankas kartēm bez materiālās vērtības nolaupīšanu, piedraudot ar vardarbību un lietojot vardarbību.

[6] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 503.panta ceturto daļu tiesas izmeklēšanā tika pārbaudītas apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības. 2020.gada 7.janvāra liecība satur ziņas, ka 2019.gada martā, datumu neatceras, apsūdzētais bijis spēļu zālē *Eldorado* Rīgas ielā, Jēkabpilī. Viens no spēļu zāles apmeklētājiem uzvedies neadekvāti, bijis stiprā alkohola reibumā, prasījis, kur var dabūt kokaīnu. To var apliecināt bārmene /vārds/. Apsūdzētais kopā ar minēto apmeklētāju pametuši spēļu zāli, jo to palūgusi bārmene, abi aizgājuši līdz Dārzu ielas mājai Nr.4 un pusceļā pie aptiekas šis vīrietis iedevis apsūdzētajam mobilo telefonu *Samsung*, lai apsūdzētais iedotu pretī kokaīnu. Apsūdzētais kokaīnu netirgojot, taču izdomājis, ka varētu no vīrieša dabūt 50 *euro*, taču tā kā vīrietim naudas nebijis, paņēmis telefonu. Pie apsūdzētā mājas Dārzu ielā 4 vīrietis prasījis mobilo telefonu atpakaļ, taču apsūdzētais telefonu nedevis. Lai vīrietis liktu mieru, apsūdzētais vienu reizi ar dūri iesitis vīrietim pa seju un devies prom. Mobilais telefons palicis pie apsūdzētā, pēc tam šo telefonu piedāvājis vīrietim ar iesauku /iesauka/– /pers. F/. Pārdevis telefonu /pers.F/par 50 *euro*, telefonam bijis ieplīsis displeja aizsargstikls. Vīrietim nebija ne maka, ne naudas, vīrietis teicis, ka maku pazaudējis, stāstījis, ka esot dienestā armijā (*lietas 1.sējuma 113.lapa*). 2020.gada 8.janvārī apsūdzētais sniedzis ziņas, ka saprot, par ko tiek turēts aizdomās, savu vainu atzīst daļēji (*lietas 1.sējuma 118.lapa*).

[7] Cietušais/pers. D/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka spēļu zālē *Eldorado*, kas atrodas Rīgas ielā, sastapis apsūdzēto, pats bijis alkohola reibumā. Apsūdzētais pienācis un palūdzis cigareti, atteicis, bet abi sarunājušies. Cietušais gribējis nopirkt alkoholu, bet bārmene nepārdevusi, tāpēc devies prom. Cietušais stāvējis pie bāra letes ar atvērtu naudas maku un apsūdzētais lieliski redzējis maku un tā saturu. Apsūdzētais savās liecībās norādījis, ka cietušais esot prasījis, kur var iegādāties narkotikas, bet tā neesot taisnība, jo cietušais narkotikas nelietojot. Cietušais bijis vidējā alkohola reibumā. Cietušais gājis pa Rīgas ielu, vēlējies nokārtot dabiskās vajadzības, nogriezies Dārzu ielā kādā iekšpagalmā. Jau tad pamanījis, ka viņam seko, sācis skriet, viņu noķēris apsūdzētais. Cietušais skaidri zinot, ka bijis vēl viens cilvēks, kurš neesot uzbrucis, šim otram cilvēkam seju neredzējis, jo bijis tumšs. Cietušais skaidri zinot, ka bijušas vismaz divas personas. Apsūdzētais draudējis ar nazi, sakot: "Suka, ja tebja zarežu". Nazi redzējis. Tajā brīdī otra persona neko nedarījusi. Pēc tam apsūdzētais iesitis pa seju, cietušais nokritis, atdevis savu maku apsūdzētajam, apsūdzētais izņēmis no kabatas arī telefonu. Cietušajam pazudis naudas maks, telefons *Samsung J6* 240 *euro* vērtībā un nauda 95 *euro*.

Pēc visa notikušā devies atpakaļ uz spēļu zāli, kurā viņu neielaida, jo uz sejas un rokām bijušas asinis, tāpēc aizgājis pāri ielai uz nakts veikalu, kurā iedeva telefonu, lai izsauktu policiju. Ar policiju apbraukājuši tuvāko apkārtni, bet apsūdzēto neesot manījuši. Pēc tam devies uz pratināšanu policijas iecirknī. Policijas darbinieki piedāvājuši braukt pie mediķiem, bet cietušais atteicies.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu tiesas izmeklēšanā tika pārbaudītas cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības. 2019.gada 10.martā cietušais sniedzis ziņas, ka 9.martā pēc pusnakts aizgājis uz spēļu zāli *Eldorado*, kur atpūties, lietojis alkoholu. No *Eldorado* aizgājis apmēram ap plkst.1.00 un devies virzienā uz Krustpils kultūras nama pusi, jo pats dzīvo /nosaukums/. Ejot pa Rīgas ielu, nolēmis nogriezties Dārzu ielā, jo gribējis nokārtot dabiskās vajadzības. Pa Dārzu ielu pagājis apmēram 100 metrus, kad pienākuši divi iepriekš neredzēti vīrieši. Viens no vīriešiem paprasījis cigareti, atbildējis, ka cigaretes var nopirkt veikalā. Vīrieši bijuši vecumā apmēram 25-35 gadi, ģērbušies tumšās drēbēs un, dzirdot cietušā atbildi, palikuši agresīvi, sākuši draudēt, ka nodarīs miesas bojājumus. Vīrietis, kurš jautājis cigareti, no kabatas izvilcis saliekamo nazi, turējis to rokā un teicis, lai cietušais atdod visu, kas ir līdzi, pretējā gadījumā sadurs cietušo. Vienā brīdī cietušais saņēmis sitienu pa seju lūpu apvidū, acīmredzot, iesitis otrs vīrietis. Nokritis uz zemes, vīrieši no cietušā kabatām visu izņēmuši ārā, redzējis, ka viens vīrietis rokās turējis nazi. Cietušajam kabatā bijis mobilais telefons *Samsung J6 Plus*, kurā bija ievietota SIM karte ar numuru /numurs/un melnas krāsas naudas maks, kurā atradusies 50 *euro* banknote, divas 20 *euro* banknotes, 5 *euro* banknote, kā arī dažādu banku kartes – *SEB* banka, *Swedbank, Citadele*. Kamēr gulējis uz zemes, šīs visas mantas nozagtas, jo viens vīrietis bija pieliecies pie cietušā ar nazi, bet otrs tajā laikā izņēma no bikšu kabatām visu, kas bijis cietušajam. Pēc tam vīrieši aizskrējuši prom. Cietušais pēc brīža piecēlies, pārbaudījis kabatas, sapratis, ka viss, kas bijis, ticis paņemts, izgājis uz Rīgas ielas, nevienu nemanījis un devies uz bāru *Paradīze*, kas atrodas Rīgas ielā, palūdzis pārdevējai, lai izsauc policiju, pēc tam nogādāts policijas iecirknī. Mobilā telefona vērtība esot 240 *euro*, miesas bojājumi ir maznozīmīgi un pēc medicīniskās palīdzības vērsīsies tuvākajās dienās. Vienu no vīriešiem, kuram rokās bija nazis, iespējams, varētu atpazīt pēc sejas. Abi vīrieši bijuši kalsni, augumā apmēram 180cm. Cietušais bijis diezgan stiprā alkohola reibumā un tāpēc, iespējams, visu notikumu detalizēti neatceras. Nodarītais zaudējums ir 335 *euro*, makā atradusies arī ID apliecība (*lietas 1.sējuma 11.-13.lapa*).

2020.gada 11.februārī cietušais sniedzis papildus ziņas, norādot, ka atceras, ka bijis spēļu zālē *Eldorado*, taču neatceras, vai spēlējis spēļu automātus, lietojis alkoholu, bet zina, ka bijis alkohola reibumā, līdzi bijusi nauda un telefons. Neatceras, vai spēļu zālē iepazinies ar kādu cilvēku, iespējams, ka varējis ar kādu sasveicināties, ja ticis uzrunāts, bet pats noteikti nevienu neuzrunājis. Cietušais domā, ka par narkotikām nevarējusi būt saruna, jo pats nav narkotiku lietotājs, vienīgi, ja cilvēks pats ir kaut ko piedāvājis. Neatceras, ka ejot ārā no spēļu zāles, kāds būtu nācis līdzi, neko tādu neievērojis. Atceras, ka gājis viens pats nesteidzīgi un domājis kā nokļūt mājās, gribējis izsaukt taksi, bet, šķiet, nevarējis sazvanīt. Atceras, ka bijusi ideja iet pie drauga, kas dzīvo Krasta ielā, tāpēc turpinājis iet pa Rīgas ielu, līdz nolēmis nogriezties Dārzu ielā. Skaidri atceras, ka uzbrucēji bija vismaz divi, iespējams, ar viņiem bijis vēl kāds, bet tad visdrīzāk viņš no malas vērojis, nevis piedalījies. Skaidri atceras, ka galvenais uzbrucējs bijis ar nazi, kuru atpazinis pie nopratināšanas, atceras, ka, draudot ar nazi, vīrietis teicis, lai cietušais atdod savu maku. Cietušais domā, ka visdrīzāk pats viņam to maku atdevis, jo nebijis citas izvēles, juties apdraudēts naža dēļ, tas bijis pavērsts pret cietušo. Slikti atceras faktu, vai tikušas pārbaudītas kabatas, to, vai no kabatām kaut kas izvilkts. Pēc notikušā konstatējis, ka ir pazudis naudas maks ar tajā esošo saturu un telefons (*lietas 1.sējuma 18.-19.lapa*).

Cietušais tiesas izmeklēšanā uzturēja pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, taču norādīja, ka ar apsūdzēto vispirms ticies spēļu zālē, pēc notikuma ar apsūdzēto spēļu zālē nav saticies. Apsūdzētais spēļu zālē prasījis cigareti, uz ko cietušais norādījis, ka cigaretes varot nopirkt veikalā. Tad cietušais izgājis no spēļu zāles un no sākuma nav pamanījis, ka viņam seko, bet pēc tam pamanījis, ka seko viens cilvēks. Tad, kad sapratis, ka viņam seko, nogriezies aiz mājas un gribējis skriet, bet ticis noķerts, viņu panācis apsūdzētais. Tajā brīdī bijis klāt vēl kāds. Cietušais atceras, ka tad, kad gājis aiz mājas stūra, apsūdzētais bijis viens pats. Apsūdzētais viņu panācis un draudējis ar nazi, teicis, lai atdodot visu, kas kabatās. Otru cilvēku redzējis, bet saskatījis slikti un aprakstīt nevar. Otra persona pievienojusies uzbrukuma brīdī. Otrs cilvēks pret cietušo nevērsis nekādas darbības, vienkārši stāvējis blakus. Uzbrukuma brīdī nav sapratis, kurš no abiem viņam sitīs, taču iesitis apsūdzētais. Tad, kad gulējis uz zemes, aplaupīts, kurš aplaupīja, nezina. Neatceras, ka otrs vīrietis būtu sitis un ņēmis mantas, taču telefons izvilkts no kabatas, savukārt maku pats atdevis. Pieļauj arī tādu iespēju, ka telefons izkritis no kabatas, pašam krītot. Nozieguma izdarīšanas brīdī apsūdzētais neko nav teicis.

Pēc uzbrukuma uz drēbēm bijuši asins traipi, bijusi pārsista lūpa vai deguns, sitiens nav bijis tik spēcīgs, lai par to uzreiz uztrauktos, taču pēc sitiena uz zemes gulējis kādas 5 vai 10 minūtes. Kad piecēlies, uzreiz sācis skatīties vai kabatās kaut kas vēl ir palicis. Sapratis, ka viss ir atņemts un devies atpakaļ uz spēļu zāli, lai pārbaudītu, vai apsūdzētais tur ir atrodams. Gribējis bārmenei lūgt, lai izsauc policiju, bet viņa esot atteikusi, jo personām, kuras notraipītas ar asinīm, atrasties zālē nav atļauts. Tad devies uz bāru *Paradīze*, kur notikusi sazināšanās ar policiju.

Cietušais liecināja, ka atceras tikai apsūdzēto, aprakstot viņu kā kalsnas miesas būves personu ar īsiem matiem. Uzrādīšanas atpazīšanai laikā izmeklētāja parādījusi konkrētus attēlus un pēc tiem arī atpazinis apsūdzēto. Atceras, ka apsūdzētajam bijusi bārda, taču tā bijusi ne visai gara.

Pretrunas savās liecībās skaidro ar to, ka katru reizi policijas darbinieks visu pierakstījis saviem vārdiem.

Morālā kaitējuma kompensāciju pieteicis, jo pēc notikuma vēl joprojām ir bail par savu dzīvību un veselību, pie mediķiem sakarā ar notikumu un pārdzīvoto nav vērsies. Mantisko kaitējumu veido naudas summa 240 *euro*, kas ir telefona vērtība un 95 *euro* ir nauda, kas bijusi makā, kopā tie ir 335

euro. Uzskata, ka apsūdzētājam ir jāatlīdzina cietušajam radušies izdevumi 300 *euro* par dokumentu atjaunošanu, proti, trīs bankas karšu atjaunošana, ID apliecības atjaunošana, kā arī jauna telefona iegāde.

[8] 2019.gada 31.jūlijā cietušajam /pers. D/ /adrese/, dienesta automašīnā, uzrādītas atpazīšanai fotogrāfijas un cietušais norādījis uz apsūdzēto, paskaidrojot, ka tas ir vīrietis, kurš viņu 10.martā aplaupījis. Apsūdzēto atpazinis pēc sejas formas. Norādījis, ka vīrietis draudējis ar nazi (*lietas 1.sējuma 16.-17.lapa*).

[9] Lieciniece/pers. I/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka datumu neatceras, viņai bijusi naktsmaiņa *Olimpic Casino*, kas atrodas Rīgas ielā. Apsūdzētais bijis spēļu zālē, kad ienācis vīrietis, kurš bijis stiprā alkohola reibumā. Vīrietis nācis klāt apsūdzētajam un meklējis kašķi. Vīrietis jautājis, kur var dabūt vieglas uzvedības meitenes un narkotikas. Vīrietis vēlējies nopirkt alkoholu. Lieciniece neatceras, vai vīrietis bija izvilcis maku, taču, kad atgriezies atpakaļ otrajā reizē, nauda bijusi rokās. Apsūdzētais un vīrietis izgājuši ārā, lieciniece neatceras, vai abi izgājuši no spēļu zāles reizē. Pēc 30-40 minūtēm vīrietis atgriezies spēļu zālē, rokas bijušas asinīs, bijis agresīvi noskaņots. Apsūdzētais atnācis atpakaļ uz spēļu zāli pirms vīrieša. Vīrietis pēc tam izgājis ārā un kaut kam prasījis, lai piezvana policijai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta otro punktu tiesas izmeklēšanā tika pārbaudīta lecinieces pirmstiesas izmeklēšanā sniegtā liecība. 2020.gada 22.janvārī lieciniece liecinājusi, ka 2019.gada pavasarī bijusi darbā spēļu zālē *Eldorado* Rīgas ielā, Jēkabpilī, kad spēļu zālē ienācis apsūdzētais, viņu pazīst, jo apsūdzētais ir spēļu zāles patstāvīgais klients. Neatceras, vai apsūdzētais lietojis alkoholu. Tuvāk pusnaktij spēļu zālē ienācis puisis, kura vārdu un uzvārdu nezina, taču arī viņš ir spēļu zāles klients, viņš bijis stipri iereibis, prasījis kaut ko ieliet. Lieciniece neko neielējusi. Ja lieciniece nekļūdās, tad tajā brīdī apsūdzētais un iereibušais puisis bijuši vienīgie spēļu zāles apmeklētāji. Kad puisis pienācis pie letes, pienācis arī apsūdzētais, abi sarokojušies, iepazinušies, nosaukuši viens otram vārdus. Atceras, ka iereibušais puisis rokā turējis 50 *euro* banknoti, kad lieciniece atteikusi ieliet alkoholu, banknote palikusi pie viņa, pēc tam naudu vairs nav redzējusi. Apsūdzētais un puisis stāvējuši pie letes un sarunājušies, atceras, ka vienā brīdī puisis jautājis apsūdzētajam, kur var iegādāties narkotikas. Ko atbildējis apsūdzētais, neesot dzirdējusi, jo vīrieši pagājuši malā no letes un savā starpā runājuši. Pēc neilga laika abi vīrieši izgājuši ārā no spēļu zāles. Apmēram pēc 40 minūtēm apsūdzētais atgriezies spēļu zālē viens pats, nopircis alu un aizgājis spēlēt spēļu automātus. Aptuveni pēc stundas spēļu zālē ienācis arī iereibušais puisis, redzējusi, ka viņam uz rokas bijušas asinis. To, vai asinis bijušas uz sejas, neatceras. Puisis kaut ko teicis, bet runājis nesakarīgi, viņš iegājis spēļu zālē, nedaudz pagājis uz spēļu automātu pusi it kā kaut ko meklētu. Cik atceras, ka tad, kad spēļu zālē atkārtoti ieradies iereibušais puisis, apsūdzētais jau bija devies prom *(lietas 1.sējuma 22.-23.lapa)*.

Lieciniece uzturēja pirmstiesas izmeklēšanā sniegto liecību un papildus liecināja, ka apsūdzētajam bijusi bārda, apmēram divas līdz trīs dienas neskūta.

[10] 2020.gada 22.janvārī lieciniecei /pers. I/ uzrādītas fotogrāfijas atpazīšanai un lieciniece norādījusi uz apsūdzēto, paskaidrojot, ka tā ir persona, par kuru sniegusi liecību *(lietas 1.sējuma 24.-25.lapa)*, savukārt 2020.gada 22.janvārī lieciniece atpazinusi cietušo /pers.D/, paskaidrojot, ka tas ir iereibušais puisis, kas runājis ar apsūdzēto, par ko sniegusi liecību *(lietas 1.sējuma 26.-27.lapa)*.

[11] Liecinieks/pers. L/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka atpazīst cietušo /pers. D/. Liecinieka liecība satur ziņas, ka liecinieks ir policijas darbinieks, un liecinieks norādīja, ka nopratināšanas beigās protokolu iedod izlasīt pratināmajam, vai viss ir pareizi, persona to izlasa un parakstās, ka ir iepazinies. Liecinieks pratinājis cietušo, ievērojot Kriminālprocesa likuma prasības, atceras, ka pratināšana notikusi naktī dienesta kabinetā.

[12] Lieciniece/pers. M/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka atceras cietušo /pers. D/, pratināšana notikusi Pļaviņās policijas iecirknī. Cietušais ticis pratināts, lai tiktu precizētas iepriekš sniegtās liecības, lieciniece paskaidrojusi cietušajam, kāpēc viņš tiek nopratināts atkārtoti, uzdevusi papildus jautājumus, lai precizētu liecības. Pēc tam cietušais iepazīstināts ar protokolu, iedevusi to izlasīt, par ko cietušais parakstījies.

[13] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 4.punktu tiesas izmeklēšanā tika pārbaudīta lecinieces /pers. N/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtā liecība. 2019.gada 12.novembrī lecinieces sniegtā liecība satur ziņas, ka uz viņas vārda apmēram piecus līdz sešus mēnešus bijis LMT pieslēgums ar abonenta numuru /numurs/, bet fiziski šo telefona numuru lietojis /pers F./. Kāds telefons ticis lietots, lieciniece nezina *(lietas 1.sējuma 28.lapa)*, un tiesa uzskata, ka fakts pats par sevi, ka /pers.F/ lietojis nenoskaidrotas markas mobilo telefonu, neko lietā nepierāda; šī liecība ne apstiprina, ne neapstiprina apsūdzībā norādītos apstākļus.

[14] Augstākā tiesa vairākkārt ir paudusi atziņu, ka izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2015.gada 16.aprīļa lēmumu lietā Nr.SKK-J-0061/2015, krimināllietas Nr. 11088110112 un Augstākās tiesas Senāta 2015.gada 27.maija lēmumu lietā Nr.SKK-0325/2015, krimināllietas Nr.11815000609*).

[15] Krimināllikuma komentāros, analizējot laupīšanas sastāvu, norādīts, ka laupīšana ir vairākobjektu noziegums, jo laupīšanas uzbrukums apdraud ne tikai cietušā mantiskās intereses, bet vienlaicīgi vērsts arī pret personas veselību vai dzīvību. Laupīšanas objektīvā puse izpaužas kā svešas kustamas mantas nolaupīšana, ja tā saistīta ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu. Laupīšanas subjekts ir ikviena fiziska un pieskaitāma persona, kura līdz nozieguma izdarīšanas dienai sasniegusi 14 gadu vecumu. Vainīgā subjektīvā attieksme pret nodarījumu ir tiešs nodoms, jo vainīgais apzinās savu darbību kaitīgumu, paredz, ka ar laupīšanu cietušajam nodarīs zaudējumus, un vēlas iedzīvoties uz citu personu rēķina (sk. *U. Krastiņš, V. Liholaja, D. Hamkova. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 37.-41.lpp.*).

[15.1] Vardarbība laupīšanā ar fizisku sāpju nodarīšanu ir piekaušana, sišana vai ikviena cita tāda rakstura piespiešana atdot mantu, kas rada kaitējumu cietušā dzīvībai vai veselībai. Taču vardarbība var būt arī tāda, kas sāpes nenodara, piemēram, kad vainīgais tikai ierobežo cietušā kustības vai pārvietošanās brīvību. Savukārt ar vardarbības piedraudējumu jāsaprot cietušā psihiska ietekmēšana, kas izpaužas vainīgā izteiktā vai citādi demonstrētā gatavībā lietot vardarbību pret cietušo. Piedraudējumu var izteikt ar vārdiem, žestiem, ar kāda priekšmeta, ar ko var kaitēt cietušā veselībai vai dzīvībai, demonstrēšanu (sk. *U. Krastiņš, V. Liholaja, D. Hamkova. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016., 38.lpp.*).

[15.2] Saskaņā ar Krimināllikuma 19.pantu par dalību uzskatāma apzināta noziedzīga darbība, ar kuru tīšu noziedzīgu nodarījumu kopīgi, to apzinoties, tieši izdarījušas divas vai vairākas personas (tas ir, grupa). Katra no šīm personām ir noziedzīgā nodarījuma dalībnieks (līdzizdarītājs).

Grupa pēc iepriekšējas vienošanās pastāv tajos gadījumos, kad vismaz divas personas par kopīgi izdarāmo nodarījumu vienojušās pirms prettiesisko darbību uzsākšanas, kas jau tieši vērstas uz noziedzīgā nodoma realizēšanu. Vienošanās par iecerēto kopīgi veicamo nodarījumu var būt mutiska un rakstiska, to var veikt ar mīmikas un ķermeņa kustību palīdzību, kā arī nodarījuma iesākumā izpildot savstarpēji saskaņotas (konkludentas) darbības (sk. *U. Krastiņš. Grupveida nodarījumi: teorija un prakse. Jurista vārds, 2005.gada 19.aprīlis, Nr.14 (369), atrodams https://juristavards.lv/doc/106082-bgrupveida-nodarijumib-teorija-un-prakse/*).

[16] Kā redzams no Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva analīzes, tad, lai apsūdzēto atzītu par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc šī panta daļas, nepieciešams pierādīt apsūdzētā aktīvas darbības, apsūdzētā tiešu nodomu, to, ka apsūdzētais vēlējies iegūt svešu mantu, to ieguvis, turklāt uz svešas mantas iegūšanu vērstās darbības veiktas ar vardarbību un tās piedraudējumu personu grupā, iepriekš vienojoties.

[16.1] Vērtējot tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus kopsakarā, tiesa secina, ka tie neapstiprina celto apsūdzību.

Pierādīšanā izmantojama liecinieces /pers. I/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtā liecība, jo lieciniece uzturēja šo liecību, tā satur sīkāku notikumu izklāstu nekā tiesas izmeklēšanā sniegtā liecība, kas skaidrojams, ka pirmstiesas izmeklēšanā lieciniece liecību sniegta neilgi pēc notikuma. Tiesa nekonstatēja jebkādu liecinieces ieinteresētību lietas iznākumā.

Vispirms norādāms, ka apsūdzētajam celtā apsūdzība faktiski balstīta tikai uz cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām, kuras jau pirmstiesas izmeklēšanā neapstiprināja neviens cits pierādījums, līdz ar to bija vērtējams, vai tās ir ticamas, vai ticamas kādā to daļā un vai pietiekamas konkrētās apsūdzības celšanai.

Cietušajam precīzi uztvert notikumu noteikti traucējis izlietotā alkohola daudzums, jo kā to apstiprina liecinieces /pers. I/ liecībā sniegtās ziņas, tad cietušais bijis ievērojamā alkohola reibumā, arī apsūdzētais liecinājis, ka cietušais bijis stiprā alkohola reibumā, arī pats cietušais nenoliedza, ka bijis alkohola reibumā. Lietā konstatējams, ka cietušā liecības ir daļēji pretrunīgas. Lai arī tiesas izmeklēšanā cietušais norādīja, ka uztur pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, faktiski cietušais tiesas izmeklēšanā pēc pirmstiesas izmeklēšanā sniegto liecību nolasīšanas sniedza ziņas par atšķirīgiem notikuma apstākļiem, sniedzot atšķirīgas ziņas pat par to, kur notikusi cietušā un apsūdzētā saruna par cigaretēm. Analizējot cietušā liecību daļā par otras personas līdzdalību noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, tiesa ņem vērā to, ka cietušais tiesas izmeklēšanā nevarēja aprakstīt ne otras personas izskatu, ne šīs personas pret viņu vērstās darbības, lietā nav neviena cita pierādījuma, kas apstiprinātu otras personas piedalīšanos noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, tāpēc tiesa cietušā liecību daļā par otras personas piedalīšanos noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzīst par neticamu. Pretēji prokurora norādītajam cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegto liecību ticamību neapstiprina policijas darbinieku /pers. L/, /pers. M/ liecībās sniegtās ziņas par to, ka šie liecinieki pierakstījuši cietušā liecināto tā, kā viņš liecinājis. Par minēto tiesai šaubu nav, tomēr tas nemaina faktu, ka cietušā liecībās ir konstatējamas būtiskas pretrunas.

Lietā nav pietiekamu pierādījumu, kas apstiprinātu apsūdzībā norādīto par to, ka 2019.gada 10.martā ap plkst.1.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, apsūdzētais ar izmeklēšanā nenoskaidrotu personu ir kaut kādā veidā vienojies par laupīšanas izdarīšanu. Pirmstiesas izmeklēšanā cietušais liecinājis pretrunīgi, 2020.gada 7.janvārī liecinot, ka viņam uzbruka divi vīrieši, liecinājis, ko katrs no viņiem darījis, savukārt jau 2020.gada 11.februārī cietušais liecinājis, ka galvenais uzbrucējs bijis viens, bet otra persona tikai skatījusies no malas. Tiesas izmeklēšanā cietušais liecināja, ka uzbrukuma brīdī redzējis divas personas, bet otra persona nevērsusi pret viņu nekādas darbības. Tādējādi konstatējams, ka lietā nav pietiekamu pierādījumu ne tam, ka apsūdzētais un vēl kāda persona iepriekš vienojušies par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, ne tam, ka apsūdzētajam un kādai nezināmai personai bijis kopīgs nodoms, ne tam, ka otra persona piedalījusies noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, veicot apsūdzībā norādītās darbības.

Tomēr ar liecinieces /pers. I/ un apsūdzētā liecību ir apstiprināts, ka cietušais un apsūdzētais no spēļu zāles izgājuši, ja ne vienlaicīgi, tad neilgi viens pēc otra, kas piešķir ticamību cietušā liecinātajam par to, ka viņš redzēja kādu viņam sekojam; par šo faktu cietušais liecinājis jau sākotnēji un par minēto liecināja arī tiesas izmeklēšanā. Tāpat cietušais visās liecībās norādījis, ka uzbrukumā izmantots nazis, to, ka viņš maku atdevis, jo nobijies no naža, pēc sitiena nokritis, gulējis uz zemes un tad konstatējis, ka nav ne maka, ne telefona.

Arī apsūdzētā liecībā tiesa saskata pretrunīgas ziņas. Apsūdzētais pirmstiesas izmeklēšanā liecinājis, ka izdomājis no cietušā iegūt 50 *euro*, līdz ar to apsūdzētā tālāk liecinātais par to, ka cietušajam naudas nebijis un laupīšanas rezultātā naudu viņš neieguvis, ir maz ticams. Tiesa uzskata, ka cietušajam nav pamata melot vai sniegt nepatiesas ziņas par pazudušajām mantām, tajā skaitā maku. Kā tas izriet no apsūdzētā, cietušā un liecinieces /pers. I/ liecībām, tad visas šīs personas, atrodoties pie bāra letes vienā laikā, redzējušas cietušajam rokās 50 *euro*, cietušais liecināja, ka apsūdzētais redzējis viņa rokās gan maku, gan 50 *euro*. Liecinieces /pers. I/ liecība satur ziņas, ka cietušais un apsūdzētais no spēļu zāles izgājuši gandrīz vienlaicīgi, no cietušā liecības izriet, ka netālu no mugurpuses viņam sekojis apsūdzētais, tādējādi minētais apstiprina cietušā sniegtās ziņas par to, ka līdz laupīšanas brīdim pie viņa atradās gan maks ar tajā esošu naudu, gan arī telefons.

[16.2] Tiesa uzskata, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem lietā ir pierādīta noziedzīgā nodarījuma, kas paredzēts Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā, objektīvā puse, jo cietušā liecība apstiprina, ka apsūdzētais viņam piedraudējis ar nazi, iesitis pa seju, un šādā veidā pārvarot un likvidējot jebkādu iespējamo cietušā pretošanos, apsūdzētais nolaupījis cietušajam piederošo mantu. Cietušais par naža esamību norādījis visās liecībās, un tiesai nav pamata neticēt cietušā liecībai šajā daļā. Secināms, ka naža izmantošanu cietušais uztvēris kā vardarbības piedraudējumu, jo cietušais liecinājis, ka tieši nazis apsūdzētā rokās, bijis iemesls, kāpēc viņš atdevis maku, kas nozīmē, ka šī apsūdzētā darbība uz cietušo iedarbojās psihiski. Savukārt sitiena izdarīšana, ko nenoliedz arī apsūdzētais, kā fiziska vardarbība ierobežoja cietušā spēju pretoties, apsūdzētais ieguva mantu un varēja ar to brīvi rīkoties pēc saviem ieskatiem.

[16.3] Lietā ir pierādīts, ka apsūdzētais pret cietušo vērsa konkrētas darbības ar mērķi, nolūku, konkrētajā gadījumā – pārvarēt cietušā pretošanos un iegūt mantu. Katras personas nodoms rodas, veidojas pastāvot vai iestājoties kādiem konkrētiem apstākļiem. Lietā konstatējams, ka apsūdzētajam nodoms aplaupīt cietušo radās jau abiem atrodoties spēļu zālē, jo apsūdzētais redzēja, ka cietušajam ir nauda, visticamāk novērtēja arī to, ka cietušais ir visai ievērojamā alkohola reibumā, kas viņam atvieglos veikt laupīšanai raksturīgās darbības. Apsūdzētā veiktās darbības nav iespējams izdarīt nejauši vai nevēloties tās darīt: piedraudēšana ar nazi, vardarbība pret cietušo, mantu iegūšana apstiprina apsūdzētā vēlmi iegūt cietušā mantas, pārvarot cietušā pretošanos. Tiesai nav šaubu par apsūdzētā pieskaitāmību, viņš ir noziedzīgā nodarījuma subjekts.

[17] Tiesa, ievērojot Kriminālprocesa likuma 455.panta trešajā daļā ietverto nosacījumu par tiesas tiesībām atzīt par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas ietver sevī ne tikai tiesas tiesības aizstāt, tās ieskatā, nepierādītos noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus ar pierādītajiem, bet arī izslēgt no apsūdzības nepierādītos faktiskos apstākļus (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2014.gada 30.janvāra lēmumu lietā Nr.SKK–0004/2014, krimināllietas Nr.11370003509*), uzskata par iespējamu grozīt apsūdzētajam celto apsūdzību, jo apsūdzības grozīšana nepasliktina apsūdzētā stāvokli un nepārkāpj apsūdzētā tiesības uz aizstāvību.

[17.1] Izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka apsūdzētais, lietojot vardarbību un piedraudot ar vardarbību, nolaupīja svešu kustamu mantu un, proti: 2019.gada 10.martā pēc plkst.00.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, /pers. C/ un /pers. D/ satikās spēļu zālē *Eldorado*, Rīgas ielā 133, Jēkabpilī, kur /pers. C/ redzēja /pers. D/ rokās 50 *euro*. Ap plkst.1.00, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, /pers. C/ un /pers. D/ devās prom no spēļu zāles. /pers. D/, aizejot līdz Dārzu ielas krustojumam ar Rīgas ielu, /pers. C/, mantkārīgu motīvu vadīts, ar mērķi izdarīt svešas kustamas mantas nolaupīšanu, piedraudēja /pers. D/ ar nazi, kā rezultātā viņš atdeva /pers. C/ maku bez materiālās vērtības ar tajā esošo naudu 95 *euro* apmērā un *SEB* bankas, *Swedbank* bankas un *Citadele* bankas kartēm bez materiālās vērtības. Pēc tam /pers. C/ ar dūri iesita vienu reizi /pers. D/ pa seju, pēc kā /pers. D/ zaudēja līdzsvaru un nokrita, un, /pers. D/ atrodoties uz zemes, /pers. C/ izņēma no /pers. D/ apģērba kabatām /pers. D/ piederošo mobilo telefonu *Samsung J6 Plus* 240 *euro* vērtībā.

Tādā veidā /pers. C/ nolaupīja /pers. D/ piederošās kustamās mantas: mobilo telefonu *Samsung J6 Plus* 240 *euro* vērtībā, maku bez materiālās vērtības ar tajā esošo naudu 95 *euro* un *SEB* bankas, *Swedbank* bankas un *Citadele* bankas kartes bez materiālās vērtības, piedraudot ar vardarbību un lietojot vardarbību, tā izdarot Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[18] Apsūdzētajam celtā apsūdzība par 2019.gada 8.oktobrī izdarīto noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 176.panta pirmās daļas.

[19] Apsūdzētā 2020.gada 7.janvārī pirmstiesas izmeklēšanā sniegtā liecība satur ziņas, ka 2019.gada 8.oktobrī plkst.20.00 apsūdzētais atradies savā dzīvesvietā /adrese/, un neko par notikumu, kas noticis minētajā datumā ap plkst.22.15 Dārzu ielā pie mājas Nr.1, kur tika nozagta zelta ķēdīte, nezina, un to varot apstiprināt dzīvesbiedre /pers. Z/ *(lietas 1.sējuma 112.lapa)*. 2020.gada 8.janvārī apsūdzētais sniedzis ziņas, ka neatzīst zelta ķēdītes

nolaupīšanu, jo notikuma vietā neesot bijis, tajā laikā bijis mājās *(lietas 1.sējuma 118.lapa)*.

[20] Cietušais/pers. E/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka datumu neatceras, taču atbraucis uz Jēkabpili pie brāļa remontēt dzīvokli. Vakarā pēc plkst.22.00 izgājis ārā, apsēdies uz beņķīša un uzsmēķējis. Vainīgais nācis no mājas pretējās puses, apsēdies uz cita soliņa piecu līdz sešu metru attālumā. Uz galvas vīrietim bijusi kapuce, taču cietušais redzējis vīrieša seju. Kad beidzis smēķēt, cietušais cēlies augšā un no mugurpuses bijis rāviens aiz ķēdītes. Ar kreiso roku mēģinājis aizķerties aiz margas, nenoturējies un nokritis. Saskrāpējis roku un celi. Pēc tam brālis izsaucis policiju, atbraukusi pašvaldības policija, parādījis visus nobrāzumus un sasitumus. Pašvaldības policijas darbinieki teikuši, ka esot redzējuši pāri tiltam ejam cilvēku. Ap plkst.24.00 ieradās izmeklētājs.

Cietušais iepriekš apsūdzēto nekad nebija saticis, jo dzīvojot /nosaukums/. Vēlāk notikusi atpazīšana pēc fotogrāfijām, pie cietušā atbraukuši policijas darbinieki no Liepājas un uzrādījuši bildes atpazīšanai, atpazinis apsūdzēto, atpazīšanas brīdī apsūdzēto atcerējies, atpazinis pēc auguma, apsūdzētajam fotogrāfijās nebijusi bārda un kapuces.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu tiesas izmeklēšanā tika pārbaudīta cietušā pirmstiesas izmeklēšanā 2019.gada 9.oktobrī sniegtā liecība, kuru cietušais uzturēja. Cietušais sniedzis ziņas, ka 2019.gada 8.oktobrī atradies pie sava brāļa /adrese/. Ap plkst.22.15 izgājis ārā pie kāpņu telpas, lai uzsmēķētu, sēdējis uz soliņa. Pie kāpņu telpas bijis apgaismots un redzējis, ka no Rīgas ielas puses cietušā virzienā nāk kāds vīrietis. Izsmēķējis cigareti un gājis iekšā kāpņu telpā. Pirms vēris vaļā durvis, sajutis stipru rāvienu un sāpes kaklā; vīrietis pieskrējis no mugurpuses un sagrābis cietušajam ap kaklu esošo zelta ķēdīti, pārraujot to. No stiprā rāviena nokritis zemē un nobrāzis kreiso roku un kreiso celi. Viss noticis ļoti ātri un kamēr cietušais piecēlies kājās, vīrietis jau bija aizmucis. Atceras, ka vīrietis bijis garāks par cietušo (apmēram 175-180cm), kalsnas miesas būves, seja kalsna un iegarena, matu krāsu neredzējis, jo galvā bijusi kapuce, tas bijis tumšs džemperis ar kapuci. Vīrietim bijusi tumšas krāsas plecu soma, vīrieti varētu atpazīt pēc sejas. Zelta ķēdītes vērtība varētu būt 100 *euro*, precīzu vērtību nezina, jo to dāvinājusi sieva *(lietas 1.sējuma 2.-3.lapa)*.

[21] 2019.gada 17.decembrī cietušajam /pers. E/ viņa dzīvesvietā /nosaukums/uzrādītas fotogrāfijas un cietušais norādījis uz apsūdzēto, atpazīstot viņu kā vīrieti, kurš no kakla norāvis zelta ķēdīti. Cietušais atpazinis vīrieti pēc sejas formas, vaibstiem *(lietas 1.sējuma 6.-7.lapa*).

[22] Lieciniece/pers. Z/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka apsūdzētais ir viņas dzīvesbiedrs. Izmeklētājs jautājis, vai viņa varot liecināt, ka apsūdzētais nozieguma izdarīšanas naktī ir bijis mājās, uz ko atbildējusi, ka tajā naktī bijusi darbā un nevar apgalvot, ka apsūdzētais ir bijis mājās. Nozieguma izdarīšanas brīdī dzīvojuši /adrese/.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 1. un 2.punktu tiesas izmeklēšanā tika pārbaudīta liecinieces 2020.gada 7.janvārī pirmstiesas izmeklēšanā sniegtā liecība, kas satur ziņas, ka no 2020.gada 7.oktobra līdz 9.oktobra plkst.9.00 lieciniece neatradusies savā dzīvesvietā /adrese/, jo bijusi darba vietā /nosaukums/, kur strādā par ārsta palīgu. Par to, ka apsūdzētais 2.oktobrī plkst.22.15 nebijis dzīvesvietā /adrese/, nezina un apgalvot nevar (*lietas 1.sējuma 8.lapa*).

Lieciniece uzturēja pirmstiesas izmeklēšanā sniegto liecību un papildus liecināja, ka apsūdzētais ikdienā nēsājis sporta tērpu, nozieguma izdarīšanās laikā audzējis bārdu.

[23] Tiesa uzskata, ka tiesas izmeklēšanā pārbaudītie pierādījumi apstiprina apsūdzētajam celto apsūdzību par 2019.gada 8.oktobrī izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā.

[23.1] Tiesa uzskata par ticamām cietušā liecības, jo starp tām nav konstatējamas pretrunas, cietušā liecības apstiprina 2019.gada 17.decembra uzrādīšanas atpazīšanai protokolā ietvertās ziņas. Cietušā liecības apstiprina faktu, ka viņš redzēja apsūdzēto pirms laupīšanas, liecība satur ziņas par apsūdzētā darbībām. Savukārt apsūdzētā liecībai tiesa netic, jo tiesas ieskatā apsūdzētais, zinot, ka lietā par notikušo var liecināt tikai cietušais, noziedzīgais nodarījums izdarīts diennakts tumšajā laikā, kas varētu traucēt cietušajam vizuāli uztvert uzbrucēju, vēlas izvairīties no kriminālatbildības, norādot neapstiprinātas ziņas, ka noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī atradies mājās. Lietā nav apstiprināts apsūdzētā alibi par to, ka viņš noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā atradies dzīvesvietā, jo lieciniece /pers. Z/ liecinājusi, ka viņa nezina, vai apsūdzētais bijis dzīvesvietā, jo pati atradusies darba vietā.

[23.2] Tiesa pretēji aizstāvim neapšauba cietušā spēju atpazīt apsūdzēto. Gadījumā, ja cietušais nebūtu uztvēris apsūdzētā izskatu pirms laupīšanas, nav izskaidrojams, kā cietušais vairākus mēnešus pēc tam, spējis atpazīt apsūdzēto kā personu, kura viņam uzbrukusi. Tiesas ieskatā, pretēji aizstāvja norādītajam, fakts, ka cietušais pēc salīdzinoši ilga laika spējis pēc fotogrāfijām atpazīt cietušo, piešķir augstu ticamību gan cietušā liecībām, gan 2019.gada 17.decembrī uzrādīšanas atpazīšanai laikā konstatētajam. Nav apšaubāms fakts, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 177.panta otrajai daļai atpazīstamajam objektam jāatrodas pēc iespējas tādā stāvoklī un veidolā kā pirmreizējās uztveres laikā. Tiesas ieskatā nav izšķirošas nozīmes tam, vai cietušajam apsūdzētā fotogrāfija uzrādīta tāda, kur apsūdzētajam ir bārda vai bez tās, jo cietušais konkrēti norādījis uz fotogrāfiju, kurā attēlots apsūdzētais, skaidri pasakot, pēc kādām pazīmēm viņš atpazinis konkrēto personu.

[23.3] Ar cietušā liecībā sniegtajām ziņām lietā pierādīts, ka sākotnēji apsūdzētajam bija iespēja novērtēt cietušā izskatu, tajā skaitā pamanīt ap kaklu esošo zelta ķēdīti. Apsūdzētā pielietotā vardarbība, raujot ķēdīti, bija tik spēcīga, ka tās rezultātā tika pārrauta gan ķēdīte, gan arī vērsta fiziska vardarbība pret cietušo, un tās rezultātā cietušais nevarēja pretoties apsūdzētajam, pielietotā vardarbība cietušajam radīja sāpes un viņš nokrita. Tiesai nav šaubu, ka apsūdzētajam bija tiešs nodoms noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, jo apsūdzētais, ar spēku vardarbīgi uzbrūkot cietušajam, vēlējas iegūt cietušajam piederošo zelta ķēdīti.

[24] Tiesa, novērtējot iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzētā darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētais ir noziedzīgo nodarījumu subjekts, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainu un ir konstatējams, ka apsūdzētais izdarījis divus Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzētos noziedzīgos nodarījumus.

[25] Apsūdzētais ir sodāms, taisot notiesājošu spriedumu, kā to paredz Krimināllikuma 520.pants. Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta pirmo daļu apsūdzētajam ir piespriežams sods tādā apmērā, kādu nosaka Krimināllikuma 176.panta pirmās daļas sankcija, ievērojot Krimināllikuma Vispārīgās daļas noteikumus. Krimināllikuma 46.panta otrā daļa paredz, ka, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, savukārt, nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

[25.1] Par apsūdzētā personību noskaidrots, ka noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī apsūdzētais bijis septiņas reizes tiesāts un pēdējo reizi ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 3.janvāra spriedumu pēc Krimināllikuma 253.panta $2.^1$ daļas ar piespiedu darbu uz 180 stundām. Spriedums stājies spēkā 2019.gada 15.janvārī, piespiedu darbs izciests 2019.gada 15.maijā *(lietas 2.sējuma 35.-44.lapa)*. Lietas materiāli satur ziņas, ka apsūdzētajam ir 9.klašu izglītība, neprecējies, apgādājamo nav, algotu darbu nestrādā *(lietas 1.sējuma 118., 176.lapa)*.

Tiesa secina, ka apsūdzētajam izveidojusies noturīga tendence izdarīt noziedzīgos nodarījumus, kas nozīmē, ka apsūdzētais vienaldzīgi izturas pret noziedzīgo nodarījumu sekām, neanalizē savu uzvedību, nevēlas laboties un dzīvot vispārpieņemtu dzīvi sabiedrībā. Iespējams, ka algota darba un ģimenes neesamība ir veicinoši apstākļi izdarīt noziedzīgos nodarījumus. Tiesas ieskatā arī izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturs raksturo apsūdzētā personību, jo, tos izdarot, apsūdzētais vēlējies gūt mantisku labumu, tie izdarīti, vēršoties arī pret cilvēku veselību. Tiesas ieskatā ziņas kopumā liecina,

ka apsūdzētais ir vērtējams negatīvi.

[25.2] Nodarījuma kaitīgums ir svarīgākā noziedzīga nodarījuma pazīme, kas izpaužas tajā apstāklī, ka noziedzīgais nodarījums apdraud personu svarīgas intereses tādā mērā, ka nepieciešams pret šo nodarījumu vērsties ar krimināltiesību līdzekļiem. Atbilstoši noziedzīga nodarījuma kaitīguma pakāpei Krimināllikuma Sevišķās daļas pantā vai panta daļas sankcijā paredzēti soda veidi un to apmērs, kas draud par konkrēto noziedzīgo nodarījumu (sk. *U. Krastiņš. V. Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2015, 48.-49.lpp.*), un saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta ceturto daļu apsūdzētais izdarījis divus noziedzīgos nodarījumus, kas tiek klasificēti kā smagi noziegumi, apsūdzētais vērsies pret cietušo veselību un mantiskajām interesēm. Abos gadījumos apsūdzētais novērtējis savu pārākumu, proti, vienā gadījumā cietušais bijis ievērojamā alkohola reibumā, savukārt otrā gadījumā cietušais ir cienījamos gados, un minētais liedza cietušajiem izrādīt pienācīgu pretestību apsūdzētajam.

[25.3] Tiesa, ievērojot Krimināllikuma 47.pantu, nekonstatē apsūdzētā atbildību mīkstinošos apstākļus, savukārt saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu apsūdzētā atbildību katra noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pastiprina tas, ka katrs no noziedzīgajiem nodarījumiem veido noziedzīgo nodarījumu recidīvu, jo apsūdzētajam ir nedzēsta sodāmība pēc Zemgales rajona tiesas 2019.gada 3.janvāra sprieduma.

[25.4] Nosakot sodu, tiesa ņem vērā, ka sodam jāsasniedz tā mērķis, kas saskaņā ar Krimināllikuma 35.panta otro daļu ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializētu sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[25.5] Tiesa, izvērtējusi iepriekš minēto, secina, ka apsūdzētajam sods par katru izdarīto noziedzīgo nodarījumu ir nosakāms brīvības atņemšanas veidā. Apsūdzētā personība, iepriekš izdarīto noziedzīgo nodarījumu skaits apliecina, ka apsūdzēto var audzināt sods tikai brīvības atņemšanas veidā. Norādāms, ka ar šo sodu tiks līdzsvarotas apsūdzētā un sabiedrības intereses, jo apsūdzētajam šī soda veida izciešana liks laboties, atturēs no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas, savukārt sabiedrības interesēs ir apsūdzētā izolēšana no tās.

[25.6] Tā kā netika konstatēti apsūdzētā atbildību mīkstinošie apstākļi, konstatēts viens atbildību pastiprinošais apstāklis katra noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, tiesa uzskata, ka par atbilstošu un samērīgu brīvības atņemšanas sodu viena gada apmērā gan par 2019.gada 10.martā izdarīto noziedzīgo nodarījumu, gan par 2019.gada 8.oktobrī izdarīto noziedzīgo nodarījumu.

[25.7] Apsūdzētajam nav piemērojams Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzētais papildsods – mantas konfiskācija, jo lietas materiālos nav ziņu par apsūdzētajam piederošo mantu.

[25.8] Panta sankcijā paredzēts obligāti piemērot papildsodu – probācijas uzraudzība. Tiesa secina, ka pēc brīvības atņemšanas soda izciešanas, ir lietderīgi uzraudzīt apsūdzētā uzvedību un pakļaut apsūdzēto Valsts probācijas dienesta noteiktajiem ierobežojumiem viena gada apmērā, nosakot papildsodu šādā apmērā par katra noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu.

[25.9] Tā kā apsūdzētais ir izdarījis divus noziedzīgos nodarījumus, tad galīgais sods apsūdzētajam nosakāms atbilstoši Krimināllikuma 50.panta pirmajai daļai. Izvēloties galīgā soda saskaitīšanas principu, piemērojama Krimināllikuma 50.panta trešā daļa, kas noteic, ka gadījumā, ja noziedzīgo nodarījumu kopību veido smags noziegums, galīgais sods nosakāms, pilnīgi vai daļēji saskaitot piespriestos sodus.

Ja persona ir izdarījusi vairākus noziedzīgus nodarījumus, tad galīgajam sodam vajadzētu būt bargākam salīdzinājumā ar sodu, ko piespriež personai, kura izdarījusi vienu noziedzīgu nodarījumu. Turklāt vispārējos gadījumos piemērojama piespriesto sodu daļēja saskaitīšana (sk. *Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas kopsapulces 2008.gada 1.jūlija lēmumu un Tiesu prakses apkopojumu sodu noteikšanā, Augstākā tiesa, 2016.gads*.). Tiesa nekonstatē, ka pret apsūdzēto vajadzētu vērsties tik stingri un piespriestos sodus būtu pilnībā jāsaskaita, tiesa uzskata par iespējamu piemērot daļēju sodu saskaitīšanas principu, kas ir labvēlīgi apsūdzētajam, galīgo sodu nosakot brīvības atņemšanu uz vienu gadu un sešiem mēnešiem un ar probācijas uzraudzību uz vienu gadu un sešiem mēnešiem.

[26] Atbilstoši Krimināllikuma 52.panta ceturtās daļas nosacījumiem brīvības atņemšanas soda termiņā ieskaitāms laiks, ko apsūdzētais pavadījis aizturēšanā un apcietinājumā, tas ir, laiks no 2020.gada 6.janvāra *(lietas 1.sējuma 109., 120.lapa)* līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

[27] Apsūdzētajam 2020.gada 8.janvārī piemērotais drošības līdzeklis – apcietinājums – *(lietas 1.sējuma 120.lapa)* ir saglabājams līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai, tā atbilstoši Kriminālprocesa likuma 241.panta trešajai daļai nodrošinot sprieduma izpildi.

[28] Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 529.panta otrajai daļai un Latvijas Sodu izpildes kodeksa 138.^{2} pantam apsūdzētajam nosakāms pienākums nākamajā dienā pēc atbrīvošanās no brīvības atņemšanas iestādes ierasties probācijas uzraudzības soda izpildes uzsākšanai Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā atbilstoši deklarētajai dzīvesvietai.

[29] Tiesai jālemj jautājums arī par cietušo pieteiktajām kaitējuma kompensācijām. Cietušais /pers. D/ pieteicis mantiskā kaitējuma kompensāciju 635 *euro,* ko apsūdzētais atzina daļēji *(lietas 1.sējuma 96.lapa)* un morālā kaitējuma kompensāciju 1500 *euro (lietas 1.sējuma 193.lapa)*, savukārt cietušais /pers. E/ pieteicis mantiskā kaitējuma kompensāciju 100 *euro* un morālā kaitējuma kompensāciju 100 *euro (lietas 1.sējuma 187.lapa)*; apsūdzētais neatzina šīs kaitējuma kompensācijas.

[29.1] Kriminālprocesa likuma 22.pants noteic personas tiesības, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, pieprasīt un saņemt kompensāciju. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmās daļas nosacījumiem kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par mantisko zaudējumu.

Kriminālprocesa likuma 352.panta pirmajā daļā noteikti kritēriji, kas ievērojami, nosakot kompensācijas apmēru, proti, tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā: (1) radīto mantisko zaudējumu apmēru; (2) noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; (3) nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; (4) morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; (5) psihiskās traumas.

[29.2] Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis. Saskaņā ar Civillikuma 1773.pantu zaudējums ir tiešs, kad tas ir prettiesiskas darbības dabiskās un nepieciešamās sekas.

Zaudējumu atlīdzināšanas mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tādu stāvokļa atjaunošanu, kāds būtu bijis tad, ja aizskārums nebūtu noticis. Turklāt norādāms, ka jāatlīdzina tikai tāds zaudējums, kuram var noskaidrot nodarītāju. Zaudējumu atlīdzības pienākums rodas sakarā ar neatļautu darbību, un kā priekšnosacījumi zaudējumu atlīdzināšanai konstatējami nodarītāja prettiesiska rīcība, zaudējumu esamība, cēloniskais sakars (sk. *K. Torgāns. Saistību tiesības. Mācību grāmata. - Rīga, 2014., 207.-217.lpp.*).

Cietušā /pers. D/ pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju veido nozagtā telefona vērtība 240 *euro* un nauda 95 *euro*, kā arī 300 *euro*, kas iztērēti par jauna telefona iegādi un dokumentu, bankas karšu atjaunošanu, savukārt cietušā /pers. E/ pieteiktie 100 *euro* ir zelta ķēdītes vērtība.

Tiesa uzskata, ka cietušā /pers. D/ pieteiktā kaitējuma kompensācija ir pamatota 335 *euro*, apmērā, kas ir telefona vērtība un nolaupītā nauda. Cietušais nav pierādījis mantisko kaitējumu 300 *euro*, lietā netika iesniegti dokumenti, bankas karšu atjaunošanas izdevumu apliecinoši dokumenti, kā arī nav saprotams, kāpēc cietušais vēlas par nolaupīto telefonu saņemt kompensāciju dubultā, proti, gan par telefonu, kas viņam tika nolaupīts, gan par jauna telefona iegādi. Ievērojot minēto, tiesa secina, ka cietušajam /pers. D/ mantiskā kaitējuma kompensācija nav nosakāma 300 *euro* apmērā.

Tiesai nav šaubu, ka /pers. D/ radītais zaudējums 335 *euro* un /pers. E/ radītais zaudējums 100 *euro* apmērā ir cēloniskā sakarā ar apsūdzētā

izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem. Tiesai nav šaubu par kaitējuma kompensāciju pamatotību, līdz ar to no apsūdzētā par labu cietušajam /pers. D/ piedzenami 335 *euro*, savukārt par labu cietušajam /pers. E/ piedzenami 100 *euro*.

[29.3] Vērtējot cietušo pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas, tiesa ņem vērā Civillikuma 1635.pantu, kur noteikts, ka ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisku tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas. Savukārt, ja neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas veselību, tad pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums.

Konkrētajā gadījumā tiesai nav jāvērtē, vai morālais kaitējums ir nodarīts, jo atbilstoši minētajai Civillikuma normai ir skaidrs, ka tāds ir nodarīts, par cik nodarījums vērsts ne tikai pret cietušo mantiskajām interesēm, bet arī pret veselību.

Augstākās tiesas tiesu prakses apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" (*pieejams http://at.gov.lv/lv/judikatura/tiesu-prakses-apkopojumi/kriminaltiesibas*) cita starpā norādīts, ka morālā kaitējuma atlīdzinājums ir atkarīgs no kaitējuma rakstura, kaitējuma nodarīšanas apstākļiem, kā arī citiem būtiskiem apstākļiem. Pie tiem pieskaitāms arī apsūdzētā un pašas cietušā rīcības izvērtējums. Katrā lietā morālā kaitējuma apmērs ir lemjams pēc tiesas ieskata, izvērtējot likumā noteiktos kritērijus, jo nav iespējams likumā jautājuma komplicētības un individualitātes dēļ uzskaitīt visus gadījumus, kad kompensācija piešķirama un noteikt tās apmēru katrā konkrētā gadījumā (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2018.gada 28.marta lēmumu lietā Nr. SKK-13/2018, krimināllietas Nr.11096125312*).

Vērtējot noziedzīgo nodarījumu raksturu, to smagumu, tiesa ņem vērā, ka apsūdzētā izdarītie noziedzīgie nodarījumi apdraudēja cietušo veselību un mantu. Kaitējums cietušajiem ir radīts smaga nozieguma izdarīšanas rezultātā, noziedzīgie nodarījumi izdarīti tīši, radot cietušajiem fiziskas sāpes, nolaupītas mantas. Abos gadījumos cietušie nav provocējuši konfliktu, nav izrādījuši pretestību apsūdzētajam.

No iepriekš norādītā tiesu prakses apkopojuma izriet, ka ir piecas pakāpes morālā aizskāruma dziļumam jeb garīgajām ciešanām, ņemot vērā šo ciešanu raksturu: 1) vieglas ciešanas - īslaicīgas, bez paliekošām sekām; 2) vidēja smaguma ciešanas - raksturojas ar ietekmi uz indivīda psihisko un fizisko labklājību; 3) smagas ciešanas - raksturojas ar simptomātiku, kuras novēršanai nepieciešama profesionāla iejaukšanās; 4) sevišķi smagas ciešanas - noved pie personības transformācijas (psihiskas saslimšanas); 5) ciešanas, kuras izraisa pilnīgu personas sabrukumu - pēdējos divos gadījumos izvērtējams jautājums par cietušā gūto psihisko traumu.

Vērtējot cietušā /pers. D/ norādīto, secināms, ka viņam notikums radījis bailes, taču pie mediķiem viņš neesot vērsies. Tiesa, vairākkārt tiesas sēdēs uzklausot cietušā sniegtās ziņas, nešaubās, ka notikums patiešām cietušajam ir radījis būtisku satraukumu, cietušajam vēl joprojām ir nepatīkami atcerēties notikušo, viņš tiesas sēdēs bija stresains, vienā no tiesas sēdēm cietušajam kļuva slikti, tāpēc tiesa uzskata, ka noziedzīgais nodarījums cietušajam ir radījis vidēja smaguma ciešanas, tādas, kas raksturojas ar ietekmi uz indivīda psihisko un fizisko labklājību.

Vērtējot cietušā /pers. E/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesa secina, ka notikuma rezultātā viņš vērsies pie mediķiem, kur viņam sniegta medicīniskā palīdzība, tomēr cietušais nenorādīja, ka viņam notikums būtu radījis kādas paliekošas sekas. Nav apstrīdams fakts, ka jebkurš vardarbīgs uzbrukums cilvēkam atstāj kaut kādas sekas, tāpēc tas ir vērtējams katrā gadījumā individuāli. Tiesa secina, ka noziedzīgā nodarījuma rezultātā cietušajam /pers. E/ ir radītas vieglas ciešanas, kas bijušas īslaicīgas un bez paliekošām sekām.

[29.5] Ņemot vērā iepriekš spriedumā minētos apsvērumus, krimināltiesisko attiecību taisnīga noregulējuma un saprātīguma principu, vienlaicīgi atzīstot, ka ar kompensācijas piespriešanu nav pieļaujama vienas personas mantas palielināšanās uz otras personas rēķina, tiesa uzskata, ka, lai morālā kaitējuma atlīdzinājums būtu atbilstīgs, tam ir jābūt samērojamam ar nodarīto kaitējumu, un tāpēc taisnīgs morālā kaitējuma atlīdzinājums cietušajam /pers. D/ nosakāms 500 *euro*, savukārt cietušajam /pers. E/ morālā kaitējuma apmērs nosakāms 100 *euro*, šīs naudas summas piedzenot no apsūdzētā.

[29.6] Tā kā tiesa nenosaka cietušajam /pers. D/ mantisko kaitējumu 300 *euro* apmērā un morālo kaitējumu 1000 *euro*, tad cietušajam izskaidrojams, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353.panta otrajai daļai viņam ir tiesības vērsties pret apsūdzēto civiltiesiskā kārtā, iesniedzot prasību tiesā un nemaksājot par to valsts nodevu.

[30] Lietā radušies Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktā norādītie izdevumi – samaksa advokātiem: 30 *euro*, kas saistīti ar zvērinātas advokātes Dz. Zoldneres sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma *(lietas 1.sējuma 136.lapa)*, 70 *euro* par zvērinātas advokātes R. Jurevičas sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma *(lietas 1.sējuma 173.lapa)*. Tāpat lietā konstatējami Kriminālprocesa 367.panta pirmās daļas 1.punktā norādītie izdevumi 27,90 *euro*, kas ir ar cietušā /pers. E/ ierašanos tiesā saistītie izdevumi *(lietas 2.sējuma 6.lapa)*. Nekonstatējot pamatu apsūdzētā atbrīvošanai no to samaksas, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmajai daļai tie ir piedzenami no apsūdzētā par labu valstij.

[31] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 528.panta pirmās daļas 9.punktu, 529.panta pirmās daļas 2.punktu apsūdzētajam nosakāms labprātīgas sprieduma izpildes termiņš 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas tā daļā par procesuālo izdevumu, kaitējuma kompensāciju piedziņu, nosakot pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensāciju atlīdzināšanu.

[32] Spriedumā nosakāms, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 240.panta jēgai rakstveida pierādījums – DVD disks – glabājams krimināllietas materiālos.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 500., 511., 512., 520., 527.- 530.pantu tiesa

nosprieda

atzīt /pers. C/ par vainīgu Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā 2019.gada 10.martā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu un ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu.

Atzīt/pers. C/ par vainīgu Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā 2019.gada 8.oktobrī un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu un ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, galīgo sodu /pers. C/ noteikt brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu un 6 (sešiem) mēnešiem, ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu un 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta ceturto daļu brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņā ieskaitīt /pers. C/ atrašanos aizturēšanā un apcietinājumā no 2020.gada 6.janvāra līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

/pers. C/ piemēroto drošības līdzekli – apcietinājums – saglabāt līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Noteikt/pers. C/ pienākumu nākamajā dienā pēc atbrīvošanās no brīvības atņemšanas iestādes ierasties probācijas uzraudzības soda izpildes uzsākšanai Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā atbilstoši deklarētajai dzīvesvietai.

Piedzīt no /pers. C/ par labu cietušajam /pers. D/ mantiskā kaitējuma kompensāciju 335 *euro* (trīs simti trīsdesmit pieci *euro*) un morālā kaitējuma kompensāciju 500 *euro* (pieci simti *euro*); pārējā daļā mantiskā kaitējuma un morālā kaitējuma kompensācijas nenoteikt.

Piedzīt no /pers. C/ par labu cietušajam /pers. E/ mantiskā kaitējuma kompensāciju 100 *euro* (viens simts *euro*) un morālā kaitējuma

kompensāciju 100 *euro* (viens simts *euro*).

Piedzīt no /pers. C/ par labu valstij procesuālos izdevumus 30 *euro* (trīsdesmit *euro*) par zvērinātas advokātes Dz. Zoldneres sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma, 70 *euro* (septiņdesmit *euro*) par zvērinātas advokātes R. Jurevičas sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma un 27,90 *euro* (divdesmit septiņi *euro* un 90 centi) ar cietušā /pers. E/ ierašanos tiesā saistītos izdevumus.

Noteikt/pers. C/ 30 (trīsdesmit) dienu sprieduma labprātīgas izpildes termiņu no tā spēkā stāšanās dienas daļā par mantiskā un morālā kaitējuma kompensāciju, procesuālo izdevumu piedziņu, kā arī pienākumu iesniegt tiesā dokumentus par kaitējuma kompensāciju atlīdzināšanu.

Rakstveida pierādījumu – DVD disku – glabāt krimināllietas materiālos.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, sūdzību vai protestu iesniedzot Zemgales rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2020.gada 30.novembrī.

Tiesnese Līga Baltmane-Zepa